

NA TEMO: LJUBEZEN

Niko Grafenauer

Pod nama v noči je dolina nema.
Le trava polje čisto in zeleno.
V zvenčočem žitnem valu, v peni avgusta
plivkajo ptice. Njihova pesem plove zaneseno

z vetrom. V tem črnem času, ko je ljubezen tako pusta,
se vpijva v zeleno do samopozabe. Doslej zatajevana
bol naj navre na usta.
V trpki nasladi naj kriknejo kot rana.

SOLZE NAJ IZBRIŠEJO PRETEKLOST

Niko Grafenauer

Nasmehni se v noč, srce okreni,
da bo kot zvon odjekovalo v zaneseni
boli. Približaj se z glasom tej nepredirni
temi. V njen mirni

sijaj se z zenico vpij. Razširi roke, naj bodo smela krila.
Dolgo te bom kakor ptico nosil v očesu.
Kakor daljino. Kot plemenito zvezdo v telesu.
V zrak, ki ga ljubiš, v mehko, razpni prste. Slavila

bova daljne hribe, malo črne
v rastočem dežju. In puste.
Solze naj izbrišejo preteklost, če se vrne
na mlačni ustni spominov. Vse najine avguste
v času, v duši. Vse bova pozabila
s srcem, pijanim zelenila.